

IODUL.

Acest corp s'a descoperit în anul 1811 de Courtois. D. Gay-Lussac 'i'a examinat proprietățile principale și 'i'a făcut istoria completă într'unul din memoriile lui cei mai importante.

Iodul nu se află în natură singur; prețum chlorul și bromul, că care iodul are multe analogii, se află tot d'asna șnit că sodiumul în plantele marine, prețum în varech, în fucus &, în vâretele de mare, în apa de mare, în kîte-va izvoare sârpatе, și în pегnă mineral în stare de iodură de argint. D. Bussy a signalat prezența iodului în cărăbnelе de pământ de la Comentry; dăne D. Duflos, iodul se găsește și amestecat că bromul în cărăbnelе de pământ din Silezia.

Proprietăți. — Iodul este solid la temperatura ordinară; miroșă lui seamănă că al chlorului; culoarea lui este vinăță metalică, și seamănă că plămățina.

Iodul cristaliză în lame romboidale, late și lăci-toare și adesea în octaedri lăngăreți. Cristalele cele mai frumoase de iodă se dobândesc lășind o soluție de acidă iodhidrică în contact că aeră într'un flacon desțnăat. Hydrogenul acestă acidă se vede că oxigenul aerului spre a forma apa, iar iodul remiind slobod, se denșne șze formă de octaedri lăngăreți, kîte o dată преа volăminomi.

Densitatea iodului la temperatura de 17° este de 4,948; într'în tonire la 107°, și în febre care 180°.

Abării violăci ce prodăce acest corp volăminăndăse аș făcă de i's'a dat năme de iodă, de la grecește *ιωδης*, violet. Kînd se încălzește o matrășă văcată, și se va pune într'insa o cantitate mică de iodă, matrăsa se șnime nă-măi de kît de abări violăci foarte însemnăci nătră în-шішăгarea și intenșitatea lor.

Densitatea abărlăi de iodă este de 8,716.